

- Woodlawn, Holly és Jeff Copeland: *A Low Life in High Heels: The Holly Woodlawn Story*. New York: St. Martin's Press, 1991.
- Wrenn, Mike: *Andy Warhol in His Own Words*. London: Omnibus Press, 1991.
- Young, James: *Songs They Never Play on the Radio: Nico, the Last Bohemian*. London: Bloomsbury, 1993.
- Zappa, Frank és Peter Occhiogrosso: *The Real Frank Zappa Book*. New York: Poseidon Press, 1989.

Mindent megtettem, hogy a könyvben szereplő idézetek eredeti forrását felkutassam. Elnézést kérek és boldogan helyre is igazítom, ha van olyan, akinek munkáját idéztem, de mégsem került be a bibliográfiába.

Utószó

Bár a rock n' roll nem múzeumokba való, a világ régóta tartozott a Velvet Undergroundnak egy elismerő gesztussal, még akkor is, ha erre a Velvet Undergroundnak igazából semmi szüksége sem volt. Mindenesetre 1996-ban a VU-t beiktatták a Rock and Roll Hall of Fame-be. A ceremónia estjén a zenekar, vagyis Lou Reed, John Cale és Maureen Tucker az előző év augusztusában elhunyt gitáros társuk, Sterling Morrison emlékére előadta a ›Last Night I Said Goodbye to My Friend‹ című dalt. Ugyanebben az évben Lou Reed megjelentette sorozólalbumát *Set The Twilight Reeling* címmel, amelynek fogadtatása igen langyos, míg az azt követő, 2000-ben megjelent *Ecstasy*-nak már némileg eksztatikusabb volt. Annyira, hogy Lou Reedet külön is jelölték beiktatásra a Rock and Roll Hall of Fame-be, de ez sem akkor, sem egy évvel később nem történt meg. A rock n' roll mellett Lou Reed érdeklődése időközben egyre inkább a színház, az irodalom, a tai chi, a pályatársai előtt való tisztelgés és Laurie Anderson felé fordult. '94-ben a The Who énekesének, Roger Daltrynak az ötvenedik születésnapja alkalmából előadta a ›Now and Then‹ című számot. 1996-ban H. G. Wells *Az Időgép* című műve inspirálta a *Time Rocker* elnevezésű, Hamburgban és New Yorkban egyaránt bemutatott avantgarde színházi előadáshoz írt dalokat. Míg más párok otthon gyereket nevelnek, együtt főznek vagy keretet ápolnak, addig Lou Reed és Laurie Anderson zenét írnak. Anderson közreműködött Reed Poe-projektjében, a *Raven*-ben, valamint a *Set The Twilight Reeling*-ben és az *Ecstasy*-ban is, Lou pedig cserébe segédkezett Laurie-nak a *Bright Red* és a *Life on a String* című albumain. A közös munka láthatólag annyira jól ment, hogy a két legendás zenész végül 2008. április 12-én össze is házasodott. Nem siették el.

Minimum „érdekes” momentum, hogy az egykori Rock n' Roll Állat 2000 májusában fellépett azon az ezredfordulót ünneplő megmozduláson, amelynek díszvendége II. János Pál pápa volt. Még ez évben Reed egy újabb Edgar Allen Poe-projektben is részt vett, a *Poe-Try* címűben, mely darab ősbemutatójára Németországban került sor. 2001-ben, a szeptember 11-ei eseményeket követően a *New York Times* megjelentette

Lou Reed *Laurie Sadly Listening* című versét, amelyben Reed természetesen a történetekre reflektál. Még 2001-et írtunk, amikor egy – forrásként a Reuters hírügynökséget megjelölő – e-mail kezdett el terjedni a világban, amely szerint Lou Reed túladagolásban meghalt. Természetesen a hír kacsa volt, amit már onnan is lehetett volna tudni, hogy Lou Reed nem tud túladagolásban meghalni.

2003-ban Reed *Emotions in Action* címmel kiadta első fotóalbumát, majd a Poe előtt tisztelgő és őt újraértelmező *Ravent*, aztán a *NYC Man (The Ultimate Collection 1967–2003)* című dupla best of lemez megjelentetése után újabb világ körüli turnéra indult (ekkor, 2003 júliusában láthattuk őt a Margitszigeti Szabadtéri Színpadon), mely előadás-sorozat egyik különleges mozzanata az volt, hogy néhány alkalommal fellépett Reeddel tai chi mestere, Ren Guang Yi is. A turné anyagát az *Animal Serenade* című, dupla koncertalbumon adták ki 2004-ben. 2006-ban újabb fotóalbumot jelentetett meg *Lou Reed's New York* címmel; az az évi MTV Video Music Awardson pedig meglepetésre előadta a *White Light/White Heat*-et a *Raconteurs*-zel. Amikor átadta a legjobb rockvideóért járó díjat, természetesen nem állta meg, hogy – előzetes egyeztetés nélkül – megjegyezze: „Az MTV-nek sokkal több rock n’ rollt kéne játszania.”

2006 októberében Reed egy Leonard Cohen tiszteletére rendezett megmozduláson vett részt, amelyen többek között előadta a *Joan of Arc* című számot, amelyet Cohen Nicóról írt... Decemberben újabb meglepetéssel szolgált: Brooklynban megkezdett egy koncertsorozatot, amelynek repertoárja az örök érvényű *Berlin* albumra épült, és amellyel 2007-ben Európában is fellépett. Ez évben kollaborált a Killers-zel (a *Sawdust* című lemezükre készült *Tranquillize*-ot énekelte föl Brandon Flowerszel), és kiadott egy ambient, meditációs lemezt *Hudson River Wind Meditations* címmel, amely állítólag eredetileg saját használatra készült, hogy otthon arra tudjon tai chizni. 2008-ban legutóbbi turnéjának anyaga jelent meg *Berlin: Live At St. Ann's Warehouse* címmel (filmen is), majd az év végén kiadott egy, a rajongókat újfent próbára tevő darabot, a *Metal Machine Trio: The Creation of the Universe*-t, egy élőben rögzített dupla instrumentális albumot. Idén januárban pedig ismét a fotóit nézegethettük az interneten, mert Reed épp arra járt aznap reggel, amikor egy utasszállító repülőgép kényszerleszállást hajtott végre a Hudson folyón. Hiába, Lou Reed nélkül soha semmi nem történik New Yorkban.

Pritz Péter

A tizenhét éves Lewis Reed, 1959. „Nincs is személyiségem”